

A nácik, a kommunisták és az eltűnt dollármilliárdok

2021 augusztus 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Borvendég Zsuzsanna: Az impexesek elárulták a saját hazájukat

Amennyiben a hazánkból kiszivattyúzott pénz itt maradt volna, a magyarok ma olyan gazdasági szinten élhetnének, mint például a németek. Borvendég Zsuzsanna történész, a Magyarországtudományi Intézet kutatója jelentősen felkavarta az állóvizet Magyarország eladósodását kutató írásaival, aminek a számai a jelenkorunkba vezetnek. De arra is választ kapunk, hogy miként működött a korábbi náció és a baloldali szövetség az úgynevezett hidegháború időszakában.

– Magyarország legnépszerűbb történészét tisztelhetjük önben. Előadásait százezrek nézik a videós csatornákon, A hálózat pénze című, legutóbbi könyve egy hónap alatt több utánnomásban tízezer példányban jelent meg. Minek tulajdonítja ezt a hatalmas érdeklődést?

– Molnár Tamás, az egyik legnagyobb konzervatív filozófus a Liberális hegemonia című könyvét azzal kezdi: „Értelmünk természetes törekvése, hogy megértse a körülöttünk lévő világot, ugyanúgy, mint azt, melyet a lélek legmélyének nevezünk.” A könyveim azok körében válhattak ki érdeklődést, akik érteni akarják azokat a folyamatokat, amelyek számai a múltba nyúlnak, de ma is meghatározzák a sorsunkat. Sokan érezhetik azt, hogy ma egyfajta virtuális valóságban élünk, rengeteg információ zúdul ránk, ami elfedi a valóságot. Néhány évtizeddel ezelőtt hasonlóan működött minden.

Nemzedékek fiatalsága egy nagy hazugság volt, egy álvalóság, melyet gulyáskommunizmusnak neveztek, miközben a nemzetközi pénzmaffia kirabolta az országot, s ennek a következményeit mi viseltük és viseljük.

Könyveim a máról is szólnak, hiába a Kádár-rendszer a témájuk. A tízezer példány majdnem elfogyott, újabb utánnomás készül.

– Ki lehet-e deríteni az igazságot, van-e egyáltalán igazság, vagy az csak egy posztmodern nyelvi fordulat része, arra szolgál, hogy eltakarjuk a valóságot?

– A teljes igazságot soha nem fogjuk megismerni. Nem azért, mert azt a posztmodern narratívát követem, amely szerint a történelmi tény nem létezik, hanem azért, mert a fennmaradt és kutatható iratok csak a történések töredékét közvetítik, sokszor azt is manipuláltan. A tényleges motivációk, az emberi esetlegességek, a szóbeli egyezségek, a szereplők által rejtetni kívánt összefüggések jelentős része felderíthetetlen marad, csak a jéghegy csúcsát láthatjuk. De már az is nagy dolog, hogy egyáltalán tudunk a jéghegyről!

Történészként sikerült egy olyan témára irányítanom a figyelmet, amelyet korábban csak kevesen próbáltak elbeszélni, de őket is többnyire lejáratták, hiteltelenítették.

A levéltári dokumentumokkal bőségesen alátámasztott állításokat azonban nehéz lesöpörni az asztalról.

– A rendszerváltásnak leginkább a politikai narratíváját ismerjük, a gazdasági tektonikai mozgásokat alig. Sokan kétségbe vonják a rendszerváltást is.

– Politikai váltás volt – ez nem kérdés –, de gazdasági nem. A gazdasági elit lecserélte az érdekeit korábban teljesen kiszolgáló kommunista garnitúrát – a mór megtette kötelességét, a mór mehet. A hazánk kifosztásán munkálkodó hálózat polipkarjai maradtak. Ma már nagyjából rekonstruálható, hogy a hatalomátadás milyen forgatókönyv szerint működött, a terepet előkészítették az új idők kirakatfiguráinak. Korábban nem ismert személyek tettek elő a homályból, akik pillanatok alatt elfoglalták a legfontosabb pozíciókat.

Közben a privatizációval azt is megszerezték, amit a kommunista rablógazdálkodás alatt nem tudtak megkaparintani.

Nem tudom, hogy a politikai folyamatok szereplői mennyire voltak tisztában azzal, hogy egy színjátékban vesznek részt. Szerintem egy tudatos manipuláció eredménye a rendszerváltás fogalma is. Ahogyan a

„gulyáskommunizmus” vagy a „puha diktatúra”, és még sorolhatnám.

– Talán hidegháború sem volt, legfeljebb a színjáték részéhez tartozott?

– Az egész hidegháborúról alkotott képünket is újra kell értékelnünk, hisz mindmáig a jó és rossz küzdelmeként van feltüntetve, melyben a hűsi Amerika küzd a gonosz Szovjetunió ellen.

Ez nem ilyen egyszer?, hisz a gazdasági érdek és a pénz mindent felülír.

A nyugat-európai vagy amerikai cégeknek nem volt jó üzlet betartani az elzárkózási politikát, az embargós szabályokat, melyeket az amerikai kormány az üzleti életre is rá akart kényszeríteni. Ráadásul az a nyugati cég, melynek sikerült bejutnia a vasfüggöny keleti oldalára, olyan monopolhelyzetet élvezett, ami Nyugaton elképzelhetetlen volt, hisz a keleti piacokon nem volt verseny, az agyonkorrumpált döntéshozók biztosították a kizárólagosságot és a szabad rablást. Közben a szovjet világhódító tervek részeként cégek fedésében építettek ki Nyugatra behatolási csatornákat, hogy a nyugati társadalmakat érzékenyítsék és terjesszék a kommunisztikus gondolatokat – ez a pozícióépítés is rengeteg pénzt emésztett fel.

– Milyen szerepet töltött be ebben Magyarország?

– A tőke logikája ellentmond a vasfüggönynek. A pénz útjába nem állhat egy fal, kellett kiskapuk, melyek a tőkeáramlást biztosítják, az egyik kiskapu Magyarország lett. Ennek a pozíciónak köszönhető, hogy olyan nemzetközi pénzügyi érdekek jelentek meg a térségben, melyeknek egyenes következménye lett az a pénzszivattyú, ami a 70-es évek óta működik.

242 milliárd dollárt vittek ki az országból 1980 és 2010 között, ez Bogár László közgazdász számításai szerint a harminc év alatt megtermelt nemzeti jövedelmünk egyharmada.

Az biztos, hogy nem lehet számításon kívül hagyni a pénzügyi világ és a gazdasági élet nemzetközivé válását, a huszadik század derekán már nem nemzetállami keretekben működött a gazdaság, a multinacionális cégeknek több országban voltak leányvállalataik. Nem a politika irányította a világot, hanem a cégek, pénzhatalmi érdekek határozták meg a politikát. Már a huszadik század közepén is irracionális elképzelés volt, hogy mesterségesen ketté lehet osztani a világot, hiszen a tőke ezer szálon hálózta be a Földet.

– **A balliberális oldal értelmiségi holdudvara ma is készséggel nácizza le a keresztény és konzervatív hagyományaihoz ragaszkodó magyar polgári réteget. Eddig úgy tudtuk, a kommunista legfontosabb célja a náci és a fasizmus elleni küzdelem. Az ön kutatásaiból teljesen más kép tárul elénk, nevezetesen: a magyarországi hith? kommunista Hitler bizalmi embereivel üzletelnek, már rögtön 1945 után. Ezzel kapcsolatban Bródy Sándor író fiainak esete akár egy külön könyvet is megérdemelne. Érkezt-e bármilyen cáfolat a kutatásaival kapcsolatban?**

– Ez számomra is érdekes volt. Egy újabb példa arra, hogy a felszín alatt nem voltak kibékíthetetlen ellentétek a náci és a kommunista között, s?t jól megfértek egymással. Maga Kádár János, mikor vérbe tiporta az 56-os forradalmat, a nyugati imázsának er?sítésére a hitleri birodalom egyik korábbi bizalmi és befolyásos emberét bízta meg.

Miközben Kádár itthon lefasisztázta a demokráciáért harcoló magyarokat, azzal párhuzamosan egy korábbi f?nácinak rengeteg pénzt fizetett az együttm?ködés fejében.

De ez is csak egy példa a sok közül. Érdekes, de a kutatásaimra eddig semmilyen reakciót nem kaptam.

– **A csend is beszédes. Rengeteg nevet hoz fel a könyveiben, akik részt vettek a hazánkat kifosztó külkereskedelmi hálózatban. Ilyen például Oblath György, Nyerges János, Salusinszky István, Fekete János. A tevékenységükkel kapcsolatban sem érkezett visszajelzés?**

– Elég sok személyr?l van bizonyítékunk, hogy része volt ennek a maffiaszer? hálózatnak. ?k mind meghatározó pártállami pozíciókat foglaltak el, ugyanis a hálózatnak kellett a hierarchia magas pontjain lév? személyek, mert ?k fértek hozzá az információkhoz, és megvolt a hatalmuk, hogy támogassák a m?ködését. A többségük már nem él, de a cégek túléltek ?ket. Ha már említette, a Salusinszky család is ilyen. Salusinszky István a Magyar Külkereskedelmi Bank elnöke volt 1963-tól 80-ig, és központi figurája a külkereskedelmi maffiának. Az 1944 ?szén bejöv? moszkovita társaság emelte fel 1945-ben – ?k azért jöttek, hogy a külkereskedelmet kommunista befolyás alá helyezték. Ez egy tudatosan építkez? hálózat volt, eleinte a szovjet útmutatásokat követték, és nagyon sokra vitték. Mint említettem, a többségük már nem él, de a t?kéjüket, a családok közötti és a nemzetközi pénzügyi-politikai kapcsolataikat az utódaik megörökölték.

Összehasonlíthatatlanul jobb helyzetb?l indultak a rendszerváltáskor, mint a magyarok 99 százaléka. Ennek a kapcsolatrendszernek volt a haszonélvez?je Dobrev Klára is, akib?l a jelek szerint valakik miniszterelnököt szeretnének csinálni.

– **Könyveiben részletesen foglalkozik hazánk kirablásával. Röviden hogyan mutatná be ezt a folyamatot?**

– Nagyon leegyszer?sítve a magyarországi külkereskedelmi cégek a nemzetközi tranzakciókkal rengeteg veszteséget termeltek, ezeket direkt úgy üzemeltették, hogy megkárosítsák Magyarországot. A veszteséget természetesen a magyar állam fedezte. A hiány külkereskedelmi deficitet eredményezett, ami államadóssággá vált. Ennek a fedezésére magas kamatozású hiteleket vettek fel, így kezd?dött az az eladósodási folyamat, aminek 1989-re majdnem államcs?d lett a következménye. A történészek és a közgazdászok mindmáig azt próbálják elhíttetni, hogy ez az államadósság azért keletkezett, mert a kádári diktatúra a jóléti kiadásokat finanszírozta bel?le, vagyis az emberekre költötték a pénzt. Ezért is kell visszafizetni az állampolgárok adóiból a hiányt. Ma már tudjuk, a hiányként feltüntetett összegek jelent?s része magánszámlákon, külföldi bankokban, offshore cégeknél landolt. Ez volt a fehérgalléros b?nök?k extraprofitja.

– **Mit tart eddigi legnagyobb tudományos eredményének?**

– Annak önmagában örülnék, ha általánosan elfogadnák és közismert lenne, hogy a Kádár-rendszer nem a magyar állampolgárok túlfogyasztása miatt adósodott el.

Ez ordas hazugság volt, a magyar társadalom teljes megcsalátása; az egyszer? állampolgár nyakába varrták a felel?sséget, aki ezekr?l a pénzügyletekr?l semmit sem tudott. Szeretném megértetni, hogy a Kádár-rendszer a gulyáskommunizmus elhíttetésével az egyik legnagyobb b?nt követte el a magyar társadalom ellen, és a nemzeti öntudatnak is helyrehozhatatlanul ártott. Jó lenne, ha mindenki tudná, hogy volt és van egy pénzügyi elit, melynek

a zsoldjába álltak egyesek – meg is kapták érte a júdásmilliókat –, de a már említett 242 milliárd dollár olyan nagy összeg, amit nem fogunk néhány magyarországi szereplő mögött megtalálni, ez a pénz nem hazai üzletemberek zsebében landolt. Hogy konkrétan is értsük: ha ez a pénz itthon maradt volna, a magyarok ma olyan gazdasági szinten élnének, akár a németek. Az impexesek elárulták a saját hazájukat, aminek az lett a következménye, hogy Magyarország kényszerpályára sodródott, és ebből a hálózatból azóta sem tudunk kivergődni, bármit is próbálunk.

– Lesz folytatása az eddigi kutatásainak?

– Szeptemberben jelenik meg

A hálózat emberei cím? új könyvem,

illetve egy korábbi kötet újraserkesztett változata, A Cég megnyertjei, a megnyertek cégei. Ezeket pedig reményeim szerint újabb kötetek fogják követni.

– A könyvírás mellett jut ideje pihentetőbb olvasmányokra is, vagy teljesen a szakmai anyagoknak él?

– Szükség van másra is. Nemrég olvastam újra Bán János Hunyadi-sorozatát, ami ismét hatalmas élmény volt. Laurent Obertone Gerilla című könyvének második kötete annyira mellbe vágott, hogy szinte most sem tértem magamhoz, ismernie kellene ezt mindenkinek! Most éppen a Magyar Patrióták által kiadott Domonkos László [Pompeji magyar hamuja](#) című hiánypótló könyvét olvasom, ami a felvidéki, sárosi magyarság eltűnésének megrázó tragédiáját mutatja be.

Pataki Tamás - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

